

Sygn. akt III KO 109/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **P. K.**,
skazanej z art. 197 § 3 pkt 1 i 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 lutego 2023 r.,
wniosku skaranej o wznowienie postępowania,
zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt II AKa 43/19,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 27 listopada 2018 r., sygn. akt III K 28/18,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Skazana P. K. pismem z dnia 22 sierpnia 2022 r. złożyła wniosek o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt II AKa 43/19, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27 listopada 2018 r., sygn. akt III K 28/18. Kwestionując swoje sprawstwo wskazała, że została skazana w wyniku fałszywych zeznań mających być motywowane zemstą na skaranej, wadliwego przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej, wadliwości opinii sądowo-lekarskiej. W

kolejnym piśmie z dnia 17 stycznia 2023 r. wniosła o wyznaczenie jej obrońcy z urzędu w postępowaniu wznowieniowym.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu.

Jak wskazuje się w orzecznictwie, oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie ma miejsce także wtedy, gdy wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (*zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 36/19, LEX nr 2696944; z dnia 4 lipca 2019 r., V KO 28/19, LEX nr 2696924; z dnia 26 lutego 2021 r., V KO 6/21, LEX nr 3123842*).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie, albowiem argumentacja skazanej nie wpisuje się w żadną z podstaw wznowieniowych. Treść wniosku wskazuje, że intencją skazanej jest ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy z uwagi na sugerowaną możliwość odmiennej oceny już zgromadzonych w sprawie dowodów, czemu – co oczywiste – nie służy instytucja wznowienia postępowania (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2021 r., V KZ 46/21, LEX nr 3239892*). Jej przesłanką jest bowiem m.in. to, aby po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.). Takich dowodów skazana nie przedstawiła, kontestując jedynie ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd *meriti* i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne. Trzeba ponadto zaznaczyć, że wskazywanie na fałszywe zeznania świadków co do zasady może stanowić podstawę wznowieniową *propter falsa* (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.) jedynie wówczas, gdy fakt ten został potwierdzony w prawomocnym wyroku skazującym lub warunkowo umarzającym postępowanie (*zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2020 r., sygn. akt I KZP 12/19, OSNKW 2020/6/17, LEX nr 2987226*). Na marginesie wolno też zauważyć, że sprawę, której dotyczy wniosek o wznowienie postępowania, badał Sąd Najwyższy

w ramach podstaw kasacyjnych. Nie stwierdzając rażącej obrazy przepisów prawa oddalił kasację obrońcy P. K. jako oczywiście bezzasadną (*postanowienie SN z dnia 26 lutego 2021 r., sygn. akt V KK 636/19*).

Z tych względów, wobec braku okoliczności, które uzasadniałyby wszczęcie postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.), orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, co czyniło zbędnym kwestię wyznaczenia skazanej obrońcy z urzędu.